

HỘI THỨ SÁU MƯƠI TƯ MỘT CUỘC GẶP GỠ LY KỶ

Bộ mặt khuynh quốc của Vương Ngọc Yến quả nhiên quay lại. Đoàn Dự thấy trên má nàng thoảng qua một môi sầu man mác và trong khóe mắt tựa hồ như có vẻ oán hờn. Từ lúc nàng gặp Mộ Dung Phục đến giờ lúc nào nàng cũng vui tươi vô hạn mà sao đột nhiên mất hết cao hứng?

Đoàn Dự còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy Vương Ngọc Yến đảo mắt nhìn sang mé hữu và chạm vào luồng nhãn quang của chàng.

Đoàn Dự tiến lên một bước toan nói:

- Vương cô nương! Cô có chuyện chi dạy bảo?

Nhưng Vương Ngọc Yến lại từ từ đưa mắt qua phía khác, lơ đãng nhìn ra phương trời xa thẳm một hồi, rồi quay lại nhìn Mộ Dung Phục.

Trái tim Đoàn Dự dường như chìm hẳn xuống, nổi đau buồn kể sao cho siết!

Chàng chua xót trong lòng, tự nhủ:

- Nàng không phải là không nhìn ta, nhưng nhìn kiểu này thì thà rằng đừng nhìn nữa thì hơn. Nàng ngó ta mà dường như không nhìn thấy. Cặp mắt nàng để vào ta, xong hình ảnh ta không vào đến trong tim nàng. Thủy chung tâm trí nàng vẫn để ý vào biểu ca nàng chứ có nghĩ gì đến Đoàn Dự này. Hỡi ôi! về đi thôi, về đi thôi!

Bên này Hư Trúc nghe Đoàn Diên Khánh chỉ điểm để đi cờ. Cuộc cờ đã gần đến lúc kết thúc. Bất luận bên cờ trắng đối phó cách nào thì cũng mất một đám quân lớn. Nếu mở một đường thoát thì lại sợ bên cờ đen xông ra khỏi vòng vây. Thật là sơn cùng thủy tận khó bề thoát.

Tô Tinh Hà ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cười hì hì đi một nước nữa.

Đoàn Diên Khánh lại dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói:

- Hạ cờ xuống điểm thất bát ở góc trên về bên trái.

Hư Trúc hạ cờ xuống đúng vào điểm đó. Tuy nhà sư rất kém về cờ, nhưng vừa đi nước đó cũng hiểu rằng như vậy là phá xong thế cờ, liền vỗ tay cười nói:

- Cuộc cờ này có thể kết liễu rồi đây!

Tô Tinh Hà hơn hờ tươi cười chấp tay nói:

- Tiểu thần tặng được trời phú cho tài cao quán thế, thật là đáng mừng!

Hư Trúc vội đáp lễ nói

- Không dám! Không dám! Không phải tiêu tăng...

Nhà sư muốn nói mình được sư bá tổ chỉ điểm thì tiếng "Truyền Âm Nhập Mật" lọt vào tai:

- Cuộc cờ bí mật này phải giữ thật kín chớ có tiết lộ! Chưa thoát nguy hiểm đâu! Người phải cẩn thận lắm mới được.

Hư Trúc chỉ tưởng là Huyền Nạn chỉ thị cho mình.

Liên cúi đầu đáp:

- Vâng, vâng!

Bỗng thấy Tô Tinh Hà đứng lên nói:

- Tiên sư lão phu bày ra thế cờ này đã ba mươi năm không ai phá được, Tiểu thần tăng nay đã phá xong. Lão phu cảm kích vô cùng!

Tô Tinh Hà đi tới trước ba gian nhà gỗ dơ tay đón khách nói:

- Xin mời Tiểu Thần Tăng tiến vào.

Hư Trúc thấy ba gian nhà gỗ này cách kiến trúc thật là kỳ dị, không có cửa vào chi hết.

Nhà sư không biết tiến vào lối nào và vào để làm gì? Cứ đứng ngây người ra mãi, ngơ ngẩn không biết làm thế nào?

Bỗng nghe thấy thanh âm trước lại lọt vào tai:

- Thế cờ đã phải phá một đường để thoát. Đó là lối đánh trí mạng để tìm đường sống.

Vậy căn nhà gỗ này không có cửa. Người phải dùng võ công Thiếu Lâm phá nhà ta mà vào.

Hư Trúc liền lên tiếng:

- Thế thì vô lễ quá! Rồi đứng de chân chéo dơ tay phải lên đánh một chưởng vào ván gỗ. Những người có mặt tại đây đều là những tay cao thủ thấy chưởng lực rất tầm thường, may mà ván bung không bền cứng, Hư Trúc vừa phóng chưởng ra đánh roac một tiếng, ván gỗ hở ra một khe. Y lại đánh ra hai chưởng mới phá vỡ được tấm ván vách ra và bàn tay y đã cảm thấy đau ngầm

Nam Hải Ngạc Thần bật lên tiếng cười ha hả nói:

- Võ công phái Thiếu Lâm sao lại tầm thường thế?

Hư Trúc quay lại đáp:

- Tiểu tăng chỉ là hạng bét trong phái Thiếu Lâm, nên bản lĩnh chẳng ra gì. Tuyệt học bản môn đâu phải như vậy.

Bồng nghe thanh âm "Truyền Âm Nhập Mật" nói:

- Người vào ngay đi và nhớ đừng quay đầu lại, cũng đừng tranh hơi với một ai.

Hư Trúc nói:

- Vâng! Rồi cất bước tiến vào.

Bồng Đinh Xuân Thu lên tiếng gọi:

- Đó không phải cửa vào nhà gỗ. Sao nhà sư nhỏ kia dám tự tiện đi vào.

Tiếp theo vang lên hai tiếng ầm ầm.

Hư Trúc cảm thấy một luồng kinh phong vù vù tựa hồ như muốn hất mình ra, thì lại thấy hai luồng sinh lực khác đẩy về phía sau lưng cùng dưới hông mình. Nhà sư không tự chủ được người lảo đảo vào trong.

Vừa rồi Đinh Xuân Thu ngấm ngấm tập kích định đánh chết Hư Trúc. Một mặt Cửu Ma Trí dùng phép "Khôn hạt công" cũng muốn đẩy y ra.

Nhưng Đoàn Diên Khánh vẫn ám kinh vào đầu gây làm cho chưởng lực của Đinh Xuân Thu bị tiêu tan.

Tô Tinh Hà ở gần Cửu Ma Trí liền phóng chưởng ra để giải khai "Khôn hạt công" rồi vung tay phải ra phóng luôn hai chưởng đẩy Hư Trúc vào.

Nhưng hai chưởng lực này quá mạnh. Hư Trúc không đứng vững bị hất vào tấm ván sau, trán y đập đánh "bình" một tiếng vào một tấm ván khác.

Nhà sư tối tăm mặt mũi suýt nữa ngất đi, hồi lâu mới đứng vững được.

Nhà sư sờ lên trán thấy buu một chỗ. Hư Trúc định thần nhìn lại thì thấy mình hiện đang đứng ở trong một căn nhà trống rỗng đã không có một vật gì bên trong, lại chẳng có cửa sổ cửa vào chi hết, chỉ có một lỗ thủng trên ván do mình vừa phá vỡ ra để vào.

Y đứng thộn mặt ra nhìn quanh quẩn một hồi rồi lại muốn chun qua lỗ trống ra ngoài.

Hư Trúc vừa xoay mình thì thấy bên kia vách ván có thanh âm lão già vọng vào hỏi:

- Người vào đây sao lại muốn ra?

Hư Trúc vội quay đầu lại nói:

- Tiểu tăng hoàn toàn trông vào tiền bối chỉ điểm chọn đường lối.

Thanh âm đó lại nói:

- Đường lối là do tự người tìm ra, không ai chỉ bảo được. Thế cớ này ta bày ra đã ba mươi năm không ai phá nổi, thế mà bữa nay người đã tìm ra lối phá. Sao không lại đây? Hư Trúc nghe đến câu: "thế cớ này ta bày ra..." bất giác hồn vía lên mây, sồn gai ốc, hốt hoảng nói:

- Tiền bối... Tiền bối...

Nguyên nhà sư đã nghe Tô Tinh Hà nhắc đi nhắc lại thế cớ đó do tiên sư lão bày ra.

Thế thì thanh âm này người hay ma nói?

Bỗng nghe tiếng người giả đáp lại:

- Thời cơ đã đến không chợp lấy nó sẽ đi ngay! Ta chờ đây đã ba mươi năm, không còn thời giờ để chờ thêm được nữa. Chú kia! lại đây mau!

Hư Trúc Nghe thanh âm đầy vẻ ôn hòa từ ái liền không nghĩ ngợi nhiều nữa. Y ghé vai vào tấm vách đẩy mạnh lên. Ván vách đã lâu ngày mục nát.

Một tiếng "cách" vang lên ván gãy hỡ ra một lỗ.

Hư Trúc thò đầu nhìn vào trong, bất giác giật mình. Vì phía trong cũng là một căn phòng trống rỗng, một người lơ lửng trên không!

Nhà sư ngỡ là ma quỷ, sợ quá toan xoay mình trốn chạy, thì lại thấy người đó nói:

- Chao ôi! Té ra là một tiểu hòa thượng, mà lại là tiểu hoà thượng mặt mũi xấu xa.

Trời ơi! khó quá! khó quá! khó quá! Hư Trúc nghe lão thờ dài nói luôn một tràng khó quá. Nhà sư định thần nhìn kỹ lại mới thấy rõ người lão bị cột bằng một sợi dây đen, một đầu dây buộc lên xà nhà, nên người lão bị treo lơ lửng.

Vì ván vách phía sau lão cũng đen nhem. Màu đen sợi dây cột cùng một màu với ván vách nên trông thoáng qua không nhìn rõ sợi dây này mà tưởng là lão ngồi lơ lửng trên không.

Tướng mạo Hư Trúc đã rất xấu xa: mày rậm, mắt to, lỗ mũi huếch lên, hai tia cúp xuống môi dài như quả chuối mắn. Hơn nữa, dọc đường y bị Nam Hải Ngạc Thần đánh lên đánh xuống. Vừa rồi trán đập vào vách ván mặt mũi sưng vều lên, lại càng khó coi.

Hư Trúc từ thuở nhỏ cha mẹ mất sớm, được một nhà sư chùa Thiếu Lâm lòng dạ từ bi đem về chùa nuôi. Các nhà sư chùa Thiếu Lâm nếu không để chí vào việc

thanh tu thì lại chuyên tâm học võ, nên chẳng ai để ý tướng mạo Hư Trúc tuấn nhã hay xấu xa.

Nhà phật đã nói: Thẻ xác con người chỉ là một cái túi da dơ dáy. Cái túi da dơ dáy" này đẹp hay xấu có gì đáng bận lòng? Nếu ai để ý đến nó nhiều tức là bị tà ma cám dỗ.

Hư Trúc vừa nghe lão nói: "một tiểu hòa thượng xấu xa" đây mới là lần thứ nhất.

Kể ra thì ngay sau khi y bị Nam Hải Ngạc Thần bắt, Diệp Nhị Nương đã kêu bằng "tiểu quý", hay bằng nhà sư đầu lợn. Nhưng lúc đó Hư Trúc bị hai người này đánh cho mặt mũi sưng húp lên, khắp mình đau đớn, nên tuy có bị họ mắng nhiếc hoặc là tướng mạo xấu xa, y chẳng quan tâm.

Bây giờ lão này biểu y xấu xa, bất giác động lòng lấm bắm:

- Lão chê mình xấu thử xem lão có đẹp không?

Nghĩ vậy Hư Trúc khẽ ngẩng đầu nhìn lên thì thấy lão này râu dài tới ba thước mà sợi nào cũng đen nhánh, tuyệt không một sợi nào bạc.

Mặt lão quả đẹp như ngọc, da dẻ mịn màng không có lấy một nếp nhăn nhỏ xíu. Rõ ràng lão đã cao niên mà vẻ mặt rất tươi tắn, phong độ nhàn nhã.

Hư Trúc ngắm lão già rồi trong bụng thấy tự thẹn, nghĩ thầm:

- Kể về tướng mạo thì mình so với lão khác nhau một trời một vực.

Bây giờ nhà sư đã biết sợ hãi, cúi mình thi lễ nói:

- Tiểu tăng xin bái kiến lão tiền bối!

Lão kia gật đầu nói:

- Tên họ ngươi là gì ?

Hư Trúc sững sờ đáp:

- Tiểu tăng xuất gia không cần biết đến tên họ nữa.

Lão kia đáp:

- Trước khi xuất gia tên họ ngươi là gì?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng xuất thân từ thuở nhỏ nên không rõ tên họ.

Lão kia nhìn tướng mạo Hư Trúc rồi thờ dài nói:

- Ngươi đã phá được thế cờ của ta thì thông minh tài trí không phải tầm thường.

Nhưng tướng mạo người xấu thế thì không được rồi! Khó quá! Trời ơi! Thật là khó quá! Ta xem thế này thì uổng công mất rồi, mà lại uổng cả tính mạng của người nữa.

Nhà sư nhỏ tuổi kia! Ta cho nhà sư một chút lễ vật để nhà sư về đi!

Hư Trúc vốn không phải con người cao ngạo.

Lão già chê tướng mạo y xấu xa, y cũng chẳng lấy thế làm bực tức. Nhưng y có tính cương nghị kiên nhẫn, không sợ khó khăn.

Y nghe lão nói đi nói lại câu "khó quá" thì hào khí kích động, liền nói:

- Tiểu tăng về kỹ thuật hãy còn kém cỏi. Thế cờ vừa rồi của lão tiền bối không phải tiểu tăng tự ý phá được, nhưng lão tiền bối có việc gì khó khăn cần phải giải quyết thì dù tiểu tăng bản lãnh kém hèn cũng xin cố gắng mà làm cho bằng được! Còn lão tiền bối có ban cho lễ vật gì tiểu tăng không dám lãnh.

Lão già nói:

- Nếu người có lòng dạ nghĩa hiệp như vậy lại càng hay lắm. Dù người chẳng cao cờ võ nghệ hèn kém cũng chẳng can gì. Người đã vào tới đây tức là có tiền duyên với ta.

Có điều tướng mạo người... khó coi quá.

Hư Trúc tủm tỉm cười nói:

- Tướng mạo xấu xa là tại trời sinh. Chẳng những mình không được tự chủ, mà cả cha mẹ cũng không thể làm cho đẹp. Tướng mạo tiểu tăng đã làm phiền lòng tiền bối thì tiểu tăng xin cáo từ vậy.

Nói xong lùi lại phía sau hai bước.

Hư Trúc toan trở gót thì lão già nói:

- Khoan đã! Rồi thấy lão già phất nhẹ một cái vào vai bên phải y. Tay áo là vật mềm mại, thế mà vừa chạm vào vai Hư Trúc đã khiến người y phải dần dần hạ thấp xuống.

Lão già cười nói:

- Con người tuổi trẻ đã có ý chí kiêu ngạo như vậy là hay lắm!

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng thực không dám có tư tưởng kiêu ngạo điên cuồng, vì sợ tiền bối nổi lời đình, nên xin rút lui sớm đi là hơn.

Lão già gật đầu hỏi:

- Bữa nay người đến phá thế cờ còn có ai nữa không?

Hư Trúc nhất nhất kể hết mọi người.

Lão già trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Những tay cao thủ thiên hạ mười phần có đến sáu bảy đều tụ tập ở đây rồi. Không hiểu Khô Vinh đại sư chùa Thiên Long nước Đại Lý có đến đây không?

Hư Trúc đáp:

- Trừ nhà sư tệt tự, không còn thấy một vị tăng lữ nào khác.

Lão già thở dài lẩm bẩm một mình:

- Ta đã chờ đây ba mươi năm, dù có chờ thêm ba mươi năm nữa vị tất đã gặp được người tận thiện tận mỹ cả bề trong lẫn bề ngoài. Việc đời trong mười phần thì tám chín không được như ý. Thôi cũng đành chịu vậy chứ biết làm sao?

Dường như tâm ý lão già đã quyết định, lão đã hỏi lại:

- Người vừa biểu thế cờ này không phải tự người giải quyết được, thế thì tại sao Tô Tinh Hà lại đưa người vào đây?

Hư Trúc đáp:

- Con cờ đầu tiên, tiểu tăng chẳng biết đi thế nào cho phải, nhắm mắt đặt liều xuống.

Còn những nước về sau thì tiểu tăng được sư bá tổ pháp huy là Huyền Nạn đại sư dùng thuật "Truyền Âm Nhập Mật" ngấm ngấm chỉ điểm cho

Rồi nhà sư thuật rõ tình hình phá giải cờ thế nào kể hết một lượt.

Lão già nói:

- Đó là lòng trời! Đó là lòng trời!

Đột nhiên nét mặt sầu bi của lão tự nhiên tươi lên rồi cười nói:

- Đã là lòng trời muốn vậy, nên người mới nhắm mắt đi liều mà đúng vào nước phá được thế cờ của ta, thì đủ biết phúc duyên người rất thâm hậu, có thể làm được việc lớn cho ta cũng chưa biết chừng. Hay lắm! hay lắm! Hài tử! Người quý xuống lạy ta đi.

Hư Trúc bâng tính khiêm hòa. Hằng ngày ở chùa Thiếu Lâm, trước mắt y chẳng là sư phụ, sư bá, sư thúc, thì cũng là sư bá tổ, sư thúc tổ, toàn những bậc tiền bối. Còn nói về bậc ngang hàng thì hoặc hơn tuổi hoặc bản lãnh cao hơn, y vẫn gọi bằng sư huynh, cũng không biết bao mà kể, vì thế mà đầu óc phục tùng đã quen từ thuở nhỏ.

Bây giờ y nghe lão này bảo mình đập đầu, dù y chẳng hiểu ra sao, nhưng y nghĩ rằng lão này cũng là một bậc tiền bối trong võ lâm thì dù có đập đầu lay mấy lay cũng là lẽ thường.

Hư Trúc nghĩ vậy nên chẳng đắn đo gì nữa quỳ hai chân xuống rồi đập đầu "bình bình" lay bốn lay.

Nhà sư toan đứng lên thì lão già cười nói:

- Ngươi phải lay thêm năm lay nữa, vì đó là lẽ luật của bản phái.

Hư Trúc chỉ: "vâng" một tiếng rồi lay thêm năm lay nữa.

Lão già nói:

- Chú nhỏ này hay lắm! ngươi lại đây! Hư Trúc đứng dậy tiến đến trước mặt lão già.

Lão già nắm lấy cổ tay nhà sư xem ngắm thân hình.

Hư Trúc đột nhiên cảm thấy huyết mạch môn nóng ran.

Một luồng nội lực xông vào tâm mạch y mau lẹ vô cùng.

Hư Trúc không tự chủ được, liền dùng tâm pháp của phái Thiếu Lâm chống lại.

Nội lực lão già vừa đụng phải liền lui ngay và lập tức nhà sư được an nhiên vô sự.

Hư Trúc biết rằng lão muốn thí nghiệm xem nội lực mình sâu rộng thế nào, bất giác y then quá mặt đỏ bừng lên, nhăn nhó gượng cười nói:

- Ngày thường tiểu tăng phần nhiều chỉ đọc kinh Phật. Lúc còn nhỏ tính ưa giỡn cợt nên không để ý đến việc tu luyện nội công mà sư phụ đã truyền thụ cho, đến nỗi tiền bối phải chê cười.

Không ngờ Hư Trúc nói câu này khiến cho lão già vui vô cùng.

Lão cười nói:

- Càng hay! Nội công ngươi tập phái Thiếu lâm càng ít bao nhiêu càng đỡ công phu cho ta bấy nhiêu.

Lúc lão nói như vậy, Hư Trúc cảm thấy toàn thân mềm nhũn tưởng chừng như mình đang ngồi trong một cái chậu nước nóng. Từ trong những lỗ chân lông khắp mình dường như tiết ra một luồng nhiệt khí, và y cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Sau một lúc lão già buông cổ tay Hư Trúc ra cười nói:

- Xong rồi! Ta đã dùng phép "Hóa Công Đại Pháp" của bản môn trừ bỏ hết nội lực của phái Thiếu Lâm trong mình ngươi rồi đó.

Hư Trúc cả kinh la lên hỏi:

- Tiền bối... nói sao? ...

Y nhảy lên một cái, cặp giò vừa chồm đất đầu gối đã nhún ra ngồi phệt xuống đất. Y cảm thấy toàn thân không còn chút khí lực nào đầu óc hôn mê, tưởng chừng như trời đất quay cuồng. Y biết rằng lão đã nói thực.

Hư Trúc từ thuở nhỏ ở chùa Thiếu Lâm, đây là lần đầu tiên y ra khỏi chùa xuống núi. Y đã hiểu đâu cơn sóng gió trên chốn giang hồ cùng lòng người hiểm ác ở thế gian?

Tuy nội công y chưa được thâm hậu bằng ai nhưng cũng đã phải mất mười năm khổ công luyện tập. Y từng nghe sư phụ đề cập đến phép "Hóa Công Đại Pháp" của phái Tinh Tú cực kỳ lợi hại, chỉ cần chạm vào người ai là nội công người đó dù luyện tập vất vả mấy chục năm trời cũng sẽ bị tiêu tan trong khoảnh khắc.

Hư Trúc tự trách mình:

- Rõ ràng lão này là một tay tổ phái Tinh Tú, sao mình lại bất cẩn đến thế? Lúc còn trốn thoát sao không chạy ngay đi để mắc phải độc thủ của lão.

Nhà sư trẻ tuổi càng nghĩ càng thống thiết trong lòng, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi, vừa khóc vừa nói:

- Tiểu tăng.. cùng tiền bối.. vốn không thù oán lại không có điều gì đắc tội. Tại sao tiền bối lại hại tiểu tăng thế này?

Lão kia cười nói:

- Sao ngươi ăn nói vô lễ thế? Ngươi không kêu ta bằng sư phụ tự xưng mình là đệ tử, mà lại kêu ta bằng tiền bối rồi tự xưng là tiểu tăng, thì còn ra thể thống gì nữa?

Hư Trúc cả kinh nói:

- Sao? Tiền bối đâu có phải là sư phụ tiểu tăng?

Lão kia đáp:

- Ngươi vừa đập đầu lay ta tám lay. Đó chính là nghi lễ bái sư.

Hư Trúc vội nói:

- Không! không! Tiểu tăng là đệ tử phái Thiếu Lâm, lẽ đâu còn thờ người khác làm thầy. Tiền bối có những tà thuật hại người, tiểu tăng nhất quyết không học.

Lão kia cười hỏi:

- Có thực ngươi không học chẳng? Nói xong lão phất hai tay áo cho dài ra để lên vai Hư Trúc.

Hư Trúc tưởng chừng như trên vai mình bị một vật nặng vô cùng đè lên. Nhà sư không đứng vững được nữa, hai chân nhún ra, ngồi phệt xuống đất.

Song miệng không ngớt la:

- Dù tiền bồi đánh chết tiểu tăng cũng không học.

Lão kia cười hả hả, đột nhiên co người lên lộn mình đi một cái chiếc khăn đội trên đầu lão đã rút ra bay vào góc nhà. Chân trái lão bám vào tường nhà, lộn ngược đầu xuống chân lơ lửng trên. Lão lộn người cho đúng vào Hư Trúc. Đầu lão đặt trên đỉnh đầu nhà sư.

Hư Trúc cả kinh hỏi:

- Tiền bồi... làm trò gì thế?

Rồi nhà sư đảo đi đảo lại để gỡ đầu mình ra.

Nhưng lạ thay! đầu lão kia từ lúc chạm vào đầu Hư Trúc không khác gì đóng đinh chặt với nhau. Bất luận Hư Trúc cựa quậy hay ngoái đầu thế nào, thủy chung vẫn không gỡ ra thoát. Đầu Hư Trúc đảo về mé đông thì người lão kia cũng xiêu về mé đông. Hư Trúc đảo qua mé Tây thì người lão lại xiêu qua mé Tây. Hai đầu cứ dính chặt vào nhau và đu qua đu lại tựa như cây lao trước gió, không lúc nào ngừng.

Hư Trúc rất đỗi kinh ngạc dơ hai tay lên: tay trái đẩy mạnh, tay phải kéo lôi người lão xuống. Nhưng nhà sư vừa đẩy, liền cảm thấy tay mình mềm xèo không còn chút khí lực nào, thì trong dạ bồn chồn nghĩ thầm:

- Mình trúng phải "Hóa Công Đại Pháp" của lão rồi, chẳng những võ công mất hết mà không còn đủ sức để mặc áo nhai cơm nữa. ừ đây mình sẽ thành người tàn tật, một kẻ phế nhân, biết làm thế nào!

Hư Trúc còn đang khiếp sợ thì đột nhiên cảm thấy huyết Bách hội trên đỉnh đầu bị những tia nhiệt khí xông vào trong óc.

Nhà sư la thầm:

- Nguy rồi! Đòi ta đến đây là hết!

Hư Trúc cảm thấy trong đầu óc mỗi lúc mỗi nóng thêm rồi chỉ trong chốc lát mắt hoa đầu váng, tưởng chừng như khối óc mình sắp vỡ tung! Luồng nhiệt khí này từ trên đầu chạy xuống khắp thân thể.

Chỉ trong khoảnh khắc, nhà sư không chịu nổi nữa ngất đi lúc nào không biết. Tuy Hư Trúc ngất đi rồi, song chỉ như người mê man. Trong đầu óc nhà sư hiện ra vô số ảo ảnh: Có lúc tưởng chừng như mình đang đặng vân giá vũ ngao du trên trời, có lúc

tưởng chừng như mình đang ngụp lặn xuống biển sâu, đùa giỡn với tôm cá: có lúc như mình ở chùa Thiếu Lâm tụng kinh giữa đêm khuya: có lúc tựa hồ như đang luyện võ công luyện đi luyện lại nhưng thủy chung vẫn không thành tựu.

Hư Trúc không biết mình ngất đi đã bao lâu, đột nhiên tỉnh lại bỗng thấy trời mưa, nước mưa nhỏ giọt xuống người...

Hư Trúc mở bừng mắt ra quả nhiên thấy vô số giọt nước thật sự từ trên má mình nhỏ xuống. Nhà sư định thần nhìn lại thì những giọt này không phải nước mưa mà từ mồ hôi lão kia.

Hư Trúc nhìn lão già thì thấy mặt lão đầy những giọt mồ hôi đang nhỏ xuống tong tong. Mặt mũi, đầu óc chân tóc lão, chỗ nào cũng ra mồ hôi ra.

Lúc này Hư Trúc mới nhìn nhận tới mình thì ra mình đã nằm khoèo dưới đất, còn lão kia ngồi bên cạnh. Hai cái đầu đã rời nhau từ lúc nào không biết.

Hư Trúc ngồi nhồm dậy ngờ ngạc hỏi:

- Tiền bối!...

Nhà sư vừa buột miệng nói được hai tiếng "tiền bối" bất giác giật mình không thốt nên lời được nữa, vì nhà sư phát giác ra lão già tựa hồ như đã biến thành một người khác! Bộ mặt đẹp như ngọc lúc trước bây giờ đột nhiên phát hiện đầy nét nhăn nheo.

Kỳ lạ hơn nữa đầu lão trước kia tóc rậm và đen nhánh thì bây giờ rụng hết thành đầu trọc lóc. Bộ râu dài đen đã thành bạc hết.

Hư Trúc lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Hay là mình ngất đi đến ba bốn chục năm, năm chục năm. Sao lão này đột nhiên biến thành già đến thế? Cứ coi người lão bây giờ trở nên già lụ khụ, không được trăm hai chục tuổi tuổi thì cũng phải đến trăm tuổi không ít.

Lão già cặp mắt lơ mờ dường như mắt hết khí lực.

Trên bộ mặt nhăn nheo thoáng lộ một nụ cười.

Lão nói:

- Đại công thể là xong rồi! Hài nhi! Phúc Trạch ngươi thật là thâm hậu hơn cả kỳ vọng của ta. Ngươi thử phóng chưởng vào vách ván mà coi!

Hư Trúc không hiểu gì cả nhưng cũng nghe lời phóng chưởng ra chỗ không.

Bỗng nghe mấy tiếng "lắc cắc" cả nửa bức vách ván lập tức gãy ra. Giả tí nhà sư dùng toàn lực phóng chưởng thì sức mạnh còn ghê gớm hơn nhiều

Hư Trúc kinh hãi ngần người ra hỏi:

- Thế này nghĩa làm sao?

Lão già cười hiếp mắt tỏ vẻ hoan hỉ nói:

- Ủ nhỉ! Người biết tại sao không?

Hư Trúc hỏi:

- Tại sao... Tiểu tăng thốt nhiên công lực lại mạnh đến thế?

Lão già mỉm cười đáp:

- Nếu cứ một mình người tự học thì suốt đời nội lực chưa được phần nào. Người nên biết rằng sư phụ người cần khổ tu luyện bảy mươi năm trời há phải chuyện tầm thường?

Hư Trúc trầm nghĩ trong bụng:

- Đại cuộc hồng mắt.

Đoạn kêu lên:

- Tiền bối... nói cái gì bảy mươi năm khổ công tu luyện?

Lão già mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ đến lúc này mà người còn chưa hiểu? Có thật người chưa hiểu không?

Trong lòng Hư Trúc đã cảm thấy ý nghĩa câu nói của lão già, có điều ra quá đột ngột khiến nhà sư ấp úng đáp:

- Lão tiền bối đã truyền cho tiểu tăng một môn thần công... phải không?

Lão già cười hỏi:

- Người vẫn không kêu ta bằng sư phụ ư?

Hư Trúc cúi đầu đáp:

- Tiểu tăng là đệ tử phái Thiếu Lâm. Khi nào dám khinh tổ diệt tông, đi theo phái khác? Lão già nói:

- Trong mình người hiện giờ không còn lấy một chút công lực của phái Thiếu Lâm thì gọi là đệ tử phái Thiếu Lâm sao được? Trái lại trong người người hiện giờ đã súc tích bảy mươi năm thần công của phái "Tiêu Dao" thì sao không phải đệ tử bản phái?

Hư Trúc trước nay chưa từng nghe thấy ai nói đến phái Tiêu Dao là gì, buột miệng hỏi lại:

- Phái Tiêu Dao...

Lão già mỉm cười cướp lời:

- Theo chính đạo của trời đất, phân rõ lục khí của vũ trụ để đi đến chỗ vô cùng ngao du. Đó là Tiêu Dao. Người thử nhảy lên một cái mà coi

Hư Trúc động tính hiếu kỳ nhún hai đầu gối, đập mạnh xuống đất, nhẹ nhàng nhảy lên.

Đột nhiên nghe bình một tiếng, đầu nhà sư đụng vào mái nhà đau thốc lên, trước mắt sáng lòa. Nửa người nhà sư đã xuyên qua mái nhà ra ngoài. Thế nhảy này còn đang tung lên, nhà sư sợ mình không biết tung người đi tới đâu, vội thò tay ra giữ chặt lấy mái nhà cho khỏi lên cao nữa.

Rồi nhà sư từ từ hạ mình xuống đất mà vẫn còn phải nhảy bong lên mấy cái nữa mới đứng vững lại được.

Lão già hỏi:

- Người thấy thế nào?

Hư Trúc đáp:

- Tiêu tăng... đã đi vào con đường ma quỷ gì đây?

Lão già nói:

- Người hãy ngồi xuống để ta thuật rõ cho mà nghe. Không còn nhiều thời giờ để nói rườm rà mà cần đi vào vấn đề thiết yếu ngay. Người đã không chịu ta làm sư phụ đang giữ nguyên môn phái, ta cũng không bắt ép.

Rồi lão đổi giọng:

- Tiêu sư phụ ơi! Ta thỉnh cầu tiêu sư phụ giúp ta một việc rất gấp, liệu tiêu sư phụ có ưng lời chăng?

Hư Trúc nhận thấy rằng dù sao mình cũng đã chịu ơn rất lớn của lão. Có điều lão cần mình làm một việc hiện giờ chưa rõ là họa hay phúc. Nhưng lão đã mở miệng cầu khẩn, thì bất luận bằng cách nào mình cũng phải làm cho đến nơi.

Nghĩ như vậy nhà sư liền đáp:

- Tiền bối có mệnh lệnh, tiêu tăng đương nhiên phải gắng sức hết lòng!

Nhà sư vừa nói tới đây, chợt nghĩ đến lão này chuyên dùng "Hóa công đại pháp" tựa hồ cùng một bề phái tả đạo bàng môn, liền nói thêm:

- Nhưng nếu tiền bối tiêu tăng làm việc mờ ám thì tiêu tăng không dám vâng mệnh.

Lão già nhăn nhó cười hỏi:

- Việc như thế nào là mờ ám?

Hư Trúc chung hứng đáp:

- Tiêu tăng là đệ tử nhà Phật. Việc gì có tổn hại cho người khác thì tiêu tăng nhất định không làm.

Lão già hỏi:

- Giả tử trên đời có kẻ chuyên việc hại người, giết người không biết bao nhiêu mà kẻ, hấn đã can rõ như vậy ta nhờ ngươi trừ diệt hấn đi, ngươi có thuận chăng?

Hư Trúc khẳng khái đáp:

- Đối với hạng người ấy, tiêu tăng cố tìm lời khuyên giải họ sửa đổi lỗi lầm quay về hướng thiện.

Lão kia đáp:

- Nếu hấn cứ mê muội không biết tỉnh ngộ thì sao?

Hư Trúc đứng thẳng người lên nói:

- Hàng phục ma quái để trừ hại cho đời, nguyên là việc nên làm của bọn văn bối. Có điều tiêu tăng bản lãnh tầm thường e rằng không làm nổi mà thôi.

Lão già hỏi:

- Vậy ngươi ưng chịu lời ta rồi chứ?

Hư Trúc gật đầu đáp:

- Tiêu tăng ưng chịu rồi!

Lão già tỏ vẻ vui mừng nói:

- Hay lắm! hay lắm! Ta nhờ ngươi đi giết một người, một người đại ác. Người đó lại chính là đệ tử ta tên gọi Đinh Xuân Thu. Hiện nay trong giới võ lâm đều kêu hấn là Tinh Tú Lão Quái.

Hư Trúc thở phào một cái tưởng chừng như trút được mối lo ngại. Nhà sư từng nghe Tinh Tú Lão Quái nổi tiếng độc ác từ lâu. Nhiều lần ngay tại chùa Thiếu Lâm, các bậc trưởng bối cũng đã đề cập đến lão quái này. Nhà sư cho việc trừ diệt Tinh Tú Lão Quái là một việc phải làm được mới hả.

Nghĩ vậy liền nói:

- Trừ diệt Tinh Tú Lão Quái là một việc bất cứ ai trong võ lâm cũng nên làm. Chỉ e rằng tiêu tăng bản lãnh tầm thường không làm nổi thôi...

Nhà sư nói tới đây ngẩng lên nhìn lão già thì bốn mắt gặp nhau.

Mắt lão lộ ra vẻ trào lộng.

Nhà sư nghĩ ngay đến bốn chữ "bản lãnh tầm thường" tựa hồ không ổn toan đổi giọng.

Lão già nói:

- Hiện giờ bản lãnh ngươi ngươi tuy còn tầm thường nhưng cũng chẳng kém gì Tinh Tú Lão Quái. Có điều muốn trừ hấn thì đúng là chưa đủ. Nhưng ngươi khỏi lo mọi sự có ta xếp đặt.

Hư Trúc hỏi:

- Lão tiên bối là sư phụ Tinh Tú Lão Quái sao còn để y hoành hành?